

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

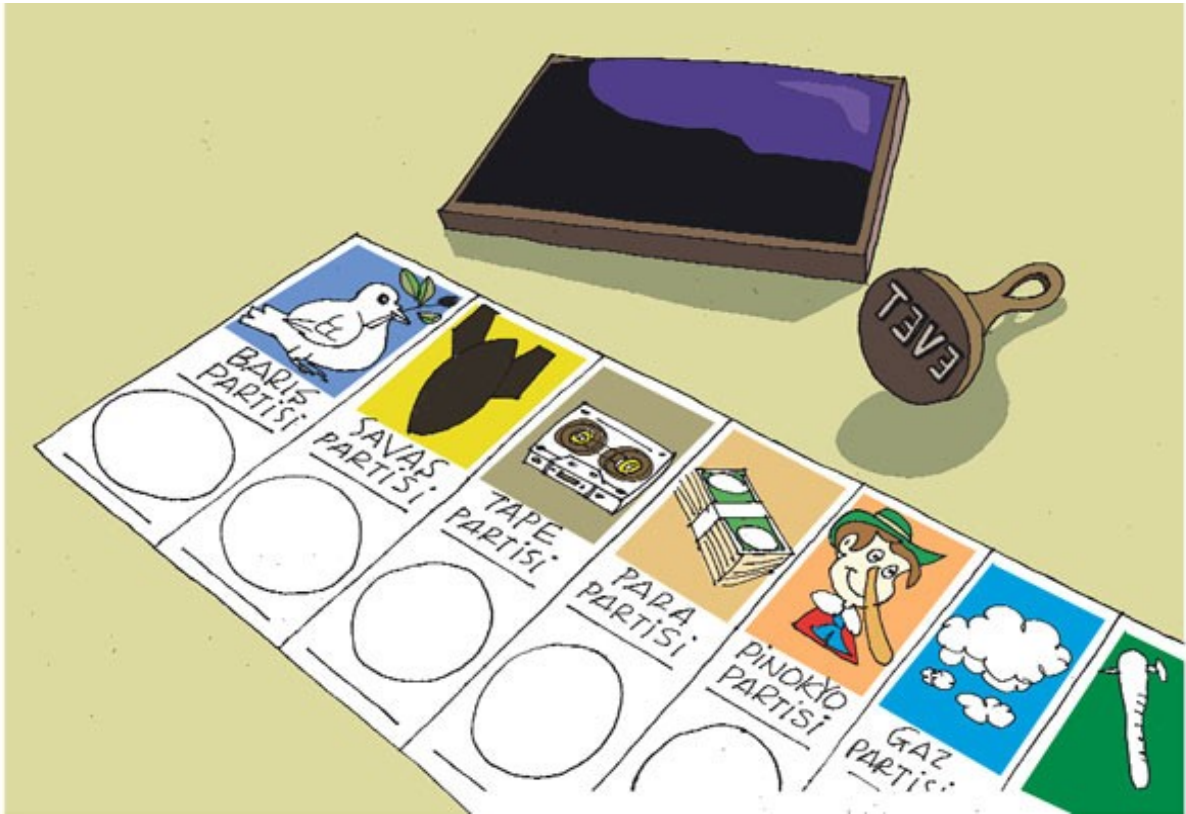
4 Nisan 2014

Sayı: 190

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Seçim emekçilerin sorunlarını çözmiyor
Bir sonrakin beklemeden sözümüzü
söyleyelim

Seçim sonuçlarının netleşmesi ile AKP yöneticileri ve başbakan, zafer ilan etti. Ancak başbakanın gece yarısı, parti yöneticileriyle değil, yolsuzluklara bulaşmış tüm ailesi ile öfke dolu, ayırıcı bir konuşma yapması, aslında durumundan hiç de emin olmadığının bir işareti.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Başbakan, bu seçim döneminde izlediği, AKP'ye oy vermeyen herkesi "düşman" ilan eden siyasetinin işine yaradığını düşünüyor ve sürdürceğini ilan etti. "Herkesin başbakanı" lafları, geride kaldı!

Belediye sisteminin geçmişi, Türkiye'de Osmanlı'nın son döneminde devlet eliyle başlasa da, aslında çok eskilere uzanıyor. Yerleşim birimlerinin, günlük yaşamda işlerine yarayan hizmet ve düzenlemelerin, aynı yerde yaşadıkları ve tanıdıkları arasında seçtikleri kişiler tarafından, daha kolayca yapılması ve denetlenmesi ihtiyacıyla gelişti.

İlçe ve illerde belediye meclisleri, köylerde ihtiyar heyeti, çok daha fazla insanın, değişik görüşlerin yönetime katılmasına olanak sağladığı için merkezi yönetimden daha demokratik ve halkın denetimine açık. Bu nedenle belediye seçimlerinde her zaman adayların etkisi, partilerin etkisiyle yarıdır.

Ancak birkaç yıl önce çıkarılan yasalarla, belediye yönetimlerinin yapısı değiştirildi. Bir çok il büyükşehir yapılarak il meclisi kaldırıldı. Diğer taraftan belediye yönetimlerinin elindeki yetki ve olanaklar arttırıldı.

Bu seçim belediye seçimi olsa bile başbakan, bu seçimleri adeta kendi oylaması gibi geçmesini istedi. Sonuç ne çıkarsa çıksın, iktidarının değişmeyeceğinden emin. Üstelik belediye seçimlerinde iktidara bağlı partinin adaylarının ve işbaşındaki adayların avantajlı olduğu bilinen bir gerçek.

Başbakanın yaptığı gibi sonuçları 2011 genel seçimine göre değerlendirecek; AKP'nin 21 milyon 400 bin olan oyu, 20 milyon civarına düştü. (2009 yerel seçiminde 15 milyon civarında oy almıştı) Üstelik bir çok yerde kıl payı kazandı, bir çok yerde de şaibe var.

İktidardaki bir partinin üstelik AKP gibi devletin tüm olanaklarını, para musluklarını, iş dağıtma, işe alma, orduyu, polisi yönlendirme olanaklarını tek merkezde hatta tek kişide toplayan bir partinin belediye seçimlerinde oy kaybetmesi, bir gerilemenin göstergesi. Özellikle son dönemde yasalarda yapılan değişikliklerle belediyelerin elindeki iş, rant dağıtma olanaklarının arttığı, kasalarının şiştiği, ekonomik ve sosyal etkilerinin fazlaştığı bu dönemde böyle bir sonuç gerilemenin daha fazla olduğunu gösteriyor.

Buna karşın muhalif partilerin kitlelere bir umut ve güven vermediği de ortada. Kitleler, onlara güvenmemekte haklılar.

Sonuçların kesinleşmesinin ardından tüm partiler, şu veya bu yönü öne çıkararak, şu veya bu yönü eleştirerek, kendi zaferlerini ilan ediyor. Ancak ekonomik ve siyasi kriz, ilerlemeye devam edecek. İşçi sınıfının, tüm emekçilerin yaşamlarında en küçük iyileşme olmayacağı gibi önümüzdeki günlerde kötüleşme olacak.

Düzen partileri, "oy vermekle" kitlelerin görevlerinin sona erdiğini, bir dahaki seçime kadar bundan sonrasını kendilerinin yapacağını söylüyorlar. Bu doğru değil. Patronlar, siyasilere istedikleri kararları aldırarak için rüşvet vermek dahil, her yolu deniyor, işçi sınıfı da kendi çıkarları lehine kararlar aldırarak, yaşam düzeyini korumak ve iyileştirmek için gün be gün hem patronları hem da siyasi düzeni zorlaması gerekiyor. Bizden sürekli daha fazla iş, daha fazla oy isteyenlerden, daha iyi yaşam isteme hakkımız var. (03.04.2014)

Emekçinin Gündemi

Kanlı Suriye planında insan hayatı, onuru ayaklar altına alınıyor!

Sosyal medyaya en son sürülen ses kaydı Türk devletinin; ordusuyla, bürokratiyle, bakanıyla, istihbarat teşkilatıyla Suriye'ye savaş açmanın iğrenç planıyla ilgili. Kapitalist devlet aygıtının insan hayatına ne kadar değer verdiği ses kaydından belli. Kuşkusuz başbakanın ve onu destekleyen kâr çevresinin Suriye ile kanlı bir savaşı istediklerini biliyoruz.

MİT müsteşarının Suriye ile savaş çıkarmak için ürettiği yöntem; eski generallerin Ergenekon, Balyoz gibi suçlu buldukları yöntemle aynı. Buna bir de askerler öldürüp türbe yıkmayı ekleyerek, milliyetçi ve dini duyguları istismar ekleniyor.

Üstelik başbakan, insanların dini duygularını sömürme konusunda epey uzman. İki lafından biri insan sevgisi olan bu düzenbazlar için insan hayatının hiçbir önemi yok. Kaç çocuk, kadın, erkek ölmüş; kaç tı tecavüze uğramış, kaç evsiz barksız sokaklarda kalmış onları hiç ilgilendirmiyor, ilgilendirmeyecek.

Kapitalizmi ayakta tutan güçlerden biri, burjuvazinin sınıf örgütü olan devlettir. Ses kayıtları bize açıkça kapitalist devletin, patronlar sınıfına canla başla hizmet ettiğini bir kez daha gösterdi. Suriye'deki iğrenç savaş, sadece hükümet temsilcileri tarafından planlanmadı. Kemalistlerin yıllarca demokrat kabul ettikleri ordu mensupları da işin içinde,

devletin “sadık” bürokratları da işin içinde ve tabii ki siyasiler de Ahmet Davutoğlu da işin içinde.

Plan, kapitalist devletin tüm pis aygıtlarının iş birliğiyle yapılıyor. Davutoğlu, bu planı yapmaları için bizzat başbakanın toplantı emrini verdiğini de açıkladı. Ayrıca ne Davutoğlu ne de başbakan, çıkıp kayıtların “montaj” olduğunu söylemedi. Üstelik başbakan montaj lafını bir gün olsun ağzından düşürmemesine rağmen bunu söylemedi. Söylese bile ne değişecek! Tırlar dolusu silahı ve cephaneyi Suriye sınırına taşıyıp gerici güçleri destekleyen, Türkiye'deki kamplarda bu gerici güçlerin militanlarını eğiten, hatta hem Suriye halkını katleden hem de Reyhanlı'da ve başka yerlerde saldırılar düzenleyip katliamlar yapan dinci gerici örgütleri besleyen de hükümet değil mi?

Savaşın sürekli sıcak tutulmasının bir nedeni de, savaş ortamının hükümete toplumu baskı altına almak için vereceği olanaklardır. Her grev, her mücadele, her talep hatta her hak, savaş gerekçesiyle baskı altına alınıp kolayca yasaklanabilir olabilecek. Savaş çıkmasa bile ekonomik ya da siyasi kriz ortamında böylesi imkanlar, sadece hükümet için değil, tüm düzen için dikensiz gül bahçesi yaratacak.

Suriye'ye ait uçağın düşürülmesi, ses kayıtları ortaya çıkmasaydı, planın adım adım uygulanacağını bir

göstergesidir. Sözde muhalif Kılıçdaroğlu bile bunu eleştirmeyiz dedi. Şunu biliyoruz ki kokuşmuş düzenin, kokuşmuş temsilcilerinden insani bir açıklama beklemek en iyi ihtimalle saflık olur. Ses kayıtlarının da birden sürülmesi şimdilik savaş hayallerini suya düşürdü.

Başbakan, büyük sermayenin desteğini alabilseydi ses kayıtlarında söylendiği gibi şimdiye kadar Suriye'ye asker göndermişti. Fakat ne ülke içerisindeki büyük burjuvazi ne de uluslararası sermaye savaşa taraf değil.

Başbakanın kendi iktidarı için ve de Suriye'de parası batan patron çevreleri için savaşı istiyor. Yani çıkar için.

Elbette ki başbakanın kişisel hırsları tek başına hiçbir anlam ifade etmiyor. Hırslıysa, iktidarda kalıp kendini destekleyen patron çevresinin taleplerini karşılamak için hırslı. Öfkeli ve kendisine karşı çıkan sinek vızıltısına bile tahammül edemeyecek durumda. Dünyaya kafa tutuyor çünkü dünyayı yönetenlerin, çoktan onun isminin üstünü çizdiğini biliyor.

Savaşları üreten bu düzendir. Emekçiler düzeni değiştirmedikçe savaşlar da bitmeyecek! (02.04.2014)

İşsizlik, düşük ücret, her zaman devam ediyor!

Hükümetin övündüğü ekonomik istikrar ve büyüme masalı artık tutmadığı gibi diğer ülkelere göre kötü olmayan durum, birkaç yıldan bu yana tersine döndü. Resmi rakamlarda işsizlik oranı yükseliyor.

İşsiz sayısı geçtiğimiz aralıkta 2 milyon 809 bin kişiye yükseldi. Ancak gerçek sayının 4 milyon 700 bini aştığını söyleyenler de var. Tüm bu rakamlar, gerçeği yansıtmıyor. Resmi rakamlara göre çalışabilir yaştaki 56 milyon kişiden, 25 milyonu çalışıyor. 14 milyonu kadın, 27 milyonu aşkın kişinin çalışmak istemediği belirtiliyor.

Oysa gerçekte ya çalışma şartlarının kötülüğünden ya da iş bulamayacağını düşündüğü için bu kişiler iş aramıyor. Çalışan her üç kişiden biri kayıt dışı çalıştırılıyor. Yani her tür haktan yoksun, hiçbir güvence olmadan. Bu koşullarda çalışmayı, aç kalma tehlikesi olmadan kim kabul eder. Onları işsiz

saymamak, istatistikle yalan söylemektir.

İşsizlik, ücretler ve çalışma koşulları üzerinde büyük bir baskı uyguluyor ve ekonomik büyümeden işçi sınıfının yararlanmasını önüyor. Bunu rakamlarda görmek mümkün. Ekonomik büyümenin arttığı yıllarda bile ücretlerdeki artış çok sınırlı. 2006'da çalışanların çoğunu oluşturan ilkökul mezunları aylık brüt 764 lira kazanırken, lise mezunları ise 922 lira kazanıyordu. İki yıl sonra, 2010'da ilkökul mezunlarının ücreti 268 lira, lise mezunlarının 358 lira arttı.

Geçtiğimiz yıl, ekonominin %4 büyüdüğü ancak ücretlilerin sadece %2 pay aldığı açıklandı. Ama kişi başı yıllık gelirin brüt 20.531 lira (aylık 1.710 lira) imiş! Bu ücretle çalışan kaç kişi var?

Çok az. Geçtiğimiz yıl, resmi rakamlara göre 7 milyonu aşkın kişi, yani çalışan işçilerin

de bir kısmı, açlık sınırının altında yaşıyordu. 11 milyonu aşkın kişi ise sosyal yardım alıyor. Sendikaların hesabına göre daha fazla. Bu insanlar, belediyenin, devletin yardımına muhtaç olduğu için siyasi iktidara bağımlı. İşsizliğin artışı, enflasyonun da tırmanışı, durumu daha da kötüleştiriyor.

İşçi sınıfına gitmeyen para patronların kasalarına akıyor, tıka basa para ile doldu ki daha kazançlı işler almak, daha işçi düşmanı yasalar çıkarmaları için siyasileri paraya boğuyorlardı.

Ekonomik durumun işçi sınıfı açısından kötüleşmesi, yavaş yavaş ilerlediği için iyi koşullarda çalışan ya da iyi bir iş bulma umudunu koruyanlar, henüz durumu tam hissetmedi. Ancak sıranın gelmesini beklemeden, tedbir almak daha doğru olacak. (30.03.2014)

Kadınlar, her yerde!

Belediye seçiminde, seçilen kadın sayısında artış oldu. Eğer değişmezse beldeler hariç 37 kadın, büyükşehir, il ve ilçelerde seçimi kazandı. Önceki belediye seçiminde 26 olan kadın başkan sayısındaki kaplumbağa hızındaki artış, esas olarak BDP'den kaynaklanıyor.

3 büyükşehir, AKP, CHP ve DTP'den kadın başkanlar tarafından yönetilecek. En çok kadın başkan 23 kişi ile DTP'den seçildi. CHP 6 olan sayıyı sadece 1 kadın daha ekledi. AKP'de %100 artış var: 3 olan kadın başkan sayısı 6'ya çıktı! Başörtülü bir kadın saldırıya uğradı

yalanını dilinden düşürmeyen başbakanın, kadınlara verdiği önem açıkça ortada!

Belediye yasasında yapılan değişiklikle BDP'nin uyguladığı "eş başkan" sistemi dikkate alınır, yönetime gelen BDP'li kadın sayısı 77'ye çıkıyor.

Bu kadınlardan biri, Diyarbakır'ın Kocaköy ilçesinin eş başkanı seçilen Berivan Elif Kılıç bu seçimin en önemlisi.

Kendine "para harcamadan seçildi" dedirtmemek için borç para ile seçim kampanyası yaptığını söyleyen Berivan, 15 yaşında kendisinden on yaş büyük bir akrabasıyla

evlendirilmiş, şiddet görmüş bir çocuk gelin ve çocuk anne. İki çocuğuyla 14 yıl şiddete direnen Berivan, ancak 5 yıl önce boşanabilmiş. Hem çocuk, hem kadın hem de Kürt olmanın acılarını yaşadığını söylüyor.

Kadınlar, nüfusun yarısı olduğuna göre aday listeleri de yarı yarıya olmalı. Oysa AKP'de kadın aday oranı %1, diğer partilerde ise sadece birkaç puanlık fark var. Ancak bu da bir aldatmaca, çünkü kadınlara seçilmeyecek sıra veriliyor. Gerçekle liste bir kadın, bir erkek şeklinde olmalı. (04.04.14)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Sözleşme sonrasındaki durum ve temsilcilik

Taşeron işçilerin sözleşmelerinin ardından kadrolu işçilerin de sözleşmeleri tamamlandı. 118 lira olan taban ücret 125 liraya çıkartılarak + %10 zam verildi. Böylelikle Şişli Belediyesi'ndeki işçilerin 2014-2016 dönemi toplu iş sözleşmeleri anlaşmayla sonuçlandı.

Kent-Yol işçileri üç ayrı ücretten tabanın yükseltilmesiyle birlikte iki ayrı ücrete sahip oldular. Ancak yüksek ücretli işçiler, az zam aldıkları için memnuniyetsizliklerini belirtmeye devam ediyor. Şimdilik sözlü rahatsızlıktan öteye bir tavır sergilenmedi. Sözleşmeler sonrası temsilci seçimi için bir takvim belirlendi.

Üç nolu şube yönetimi aldığı karar ile 24 Nisan'da Kent-Yol'da, 25 Nisan'da da kadrolu işçilerde temsilcilik seçimine gidecek. Temsilcilik seçimlerinin yine çok hareketli geçeceğini söyleyebiliriz. Kent-Yol işçilerinin arasında şimdiden üç liste olacağı konuşuluyor. 1. Mevcut temsilci listesi, 2. Eski Şube Yönetiminin listesi, 3. Yeni Şube Yönetiminin listesi. İlerde başka listeler de çıkabilir.

Doğrusu tüm bilinçli ve mücadeleci işçilerin iyi düşünmeleri gereken; sendikanın ve işçilerin birlikte mücadele etmesiyle yeni kazanımlarla biten bir sözleşme var. Bu deneyimi ve kazanımı iyi değerlendirmek gerekiyor. Dar grupçuluk anlayışıyla hareket edildiği takdirde işverene karşı güçleri parçalamakla kalmayıp, hem

bilinçli işçiler arasında hem de sendika ile işçiler arasında oluşan güven ortamı zedelenebilir. Bu durumda işçilerin parçalanması işverene yarayacaktır. Bundan önceki üç sözleşmenin sonuçlarını Kent-Yol işçileri yaşayarak gördüler. Hem ücretlerde hem de sosyal haklarda büyük kayıplar oldu. Bilinçli ve mücadeleci işçiler, bu yaşananlardan ders alarak tek listede buluşabilir. İşçilerin karşısına bu şekilde çıktıklarında yeniden oluşan özgüven pekişecek, korkuları yenmek daha kolay olacak.

Ancak gelinen durum iş açıcı görünmüyor. Bütün taraflar işçilere kendilerini dayatıyor. Bu da işçilere bir şey kazandırmadığı gibi tarafların kendi egolarını tatmin etmekten öteye gidemez.

Yine de daha geç değil. Bilinçli ve mücadeleci işçilerin mümkün olduğunca bir tarafta olmaları işçilerin genel çıkarına. Listelerin birleştirici taraflarını ön plana çıkarmak gerekli.

Sonuç olarak birleştirici unsurların ön plana çıkıp bu yönde inisiyatif belirtmelerini beklemesek de en azından demokratik bir yarış olması gereklidir. (Bir işçi, 38.03.2014)

Gıda

İş kazaları devam ediyor

Biri yeni fabrikada, diğeri eski fabrikada, iki iş kazası oldu. Yeni fabrikadaki kazada bir işçinin parmağı koptu. Hijyenik bez bölümünde çalışan işçi, çalışır durumdayken makineye müdahalede bulunması nedeniyle parmağını kaybetti. İşçinin kaza

tutanağında söyledikleri ise ilginç. İşçi, daha önce aynı yerde 19 kez kaza olduğunu ancak şeflerin makineyi durduğu takdirde zorlamada bulunmadıklarını fakat kendisinin üretime devam etmesi için makineye müdahale ettiğini, tutanağa geçirmiş. Burada açık olan şey 19 kez kaza olan bir yere hiçbir koruyucu önlem alınmadığıdır.

Eski fabrikada ise daha önce bu işi yapmayan, işçi azlığı nedeniyle orada çalıştırılan bir işçi, oldukça ağır olan makine kafalarını üzerine düşürdüğü için eli ezildi. Bu işi yapan işçilerin bazısı yeni fabrikaya gönderildi bazısı emekli oldu. Burada da olası bir kaza için hiçbir önlem alınmamış.

Fabrikalarda iş ve işçi güvenliği kurulları var fakat bu kurulları patronlar, sadece iş kazası olduğunda kendini aklamak için kullanıyor. Kurulda görevli 9 kişi doğrudan patron temsilcisi, işçi temsilcisi sadece 2 kişi var. Bunlardan biri sendika temsilcisi, diğeri işçilerin fabrikadan seçtiği işçi. Sendika temsilcilerinin durumu malum. Şimdiye kadar hiç işçiden yana tavır aldığı görülmedi. Diğeri söz düşse de böyle bir kurulda ne yapabilir? Yeni değiştirilen ve sözde Avrupa Birliği kurallarına göre düzenlenen iş güvenliği yasaları da, patronlar için örtü olarak kullanılıyor. Gerçekte ise parmağımızı, kolumuzu, canımızı almaya devam ediyorlar.

İşçiler, siyasi yolsuzluğun had safhaya ulaştığı bir ortamda belediye seçimi için oy verecek. İşçiler, tüm yolsuzlukları biliyor, kanunlara güvenmiyor, haksızlıkların farkında. Kendilerine güven veren bir muhalefetin, partinin olmadığı için

da farkında. O nedenle daha önce yaşadıkları krizleri göz önünde bulundurarak, bir daha aynı duruma düşmek istemiyorlar. Oylarını esasen bu doğrultuda, kriz yaşamadıkları iktidarı destekleyecek şekilde kullanacaklar. (Bir işçi)

Birlik olup patronu gerilettik

Giriş-çıkış yapılan arkadaşlar birlik olunca, patron geri adım atmak zorunda kaldı. Patronun işçilere dağıttığı ve doldurmadan, sadece imzalayıp geri vermemizi istediği, işe giriş belgesi ve diğer belgeleri kimse vermedi. Patronun amacı, işçilerin haklarına el koyarak, iş kanunundan bile geri koşullarda, yeni çalışıyormuş gibi sözleşme imzalatmaktı.

Acil istenen evrakların üzerinden iki ay geçti, herkes birlik olunca geri adım atmak zorunda kaldılar. Müdür artık evrak getirin demiyor. Ancak yeni palanları ne, ne yapıyor, ne düşünüyorlar bilmiyoruz.

Fakat bundan sonra ne yaparlarsa yapsınlar boş, az da olsa birlik olduğumuzu anladılar. Demek ki bütün gün, öbür dünyayı düşünmezsek her şeyi başarırız. Bazı işçiler, öbür dünyada alacaklarını düşünüp haklarının peşine düşmüyorlar. Orada allah bizden yana olacak diyorlar. Öbür dünya hayali olmasa, çok haksızları yenerdik. (Bir işçi)

İletişim

“Zam” aldık!

Aylardır süren ihale belirsizliğini bahane göstererek zam vermeyen firma, kararlılığımızı gördüğünde bizi ciddiye almaya başladı. İstedığımız toplantıları “herkes

işine baksın, bir durum olduğunda biz bildiririz size” şeklinde cevaplıyorlardı. Arıza sayısının düşmediğini görünce şoka uğradılar. Hemen ertesi sabah toplantı tertipleyip bizi ciddiye aldıklarını ve zam çalışmalarının olduğunu söylediler.

Bunun üzerine nasıl hareket edeceğimizi planlamaya başladık. Ben isteklerimizi bir araya toplayarak imzalamayı teklif ettim. Başta kabul görse de sonrasında bu fikirden vazgeçildi. Merkez şantiyede bulunan işçi arkadaşlar, aralarında bir temsil heyeti seçti. Heyet yönetimle sürekli toplantılar yapıyor fakat bizim bölgeye gidişat ile ilgili sağlıklı hiçbir açıklama yapılmıyordu. Santral şefi sürekli kendisinin de bir bilgisi olmadığını, bizim tatmin edici zamlar almamız için çok uğraştığını, sabırlı olmamızı söyleyip durdu.

İhalenin yenilenme ihtimalinin düşük olduğunu söyleyerek zammın mümkün olmadığını söylemeye başladıklarında işçiler arka arkaya toplantı istediler her toplantıda sağlıklı bilgilendirme talep ettik fakat aldığımız cevaplar hiç değişmedi. Temsil heyetinin gerekirse çalışmayız demesi üzerine Ankara’ dan üst düzey bir yetkilinin geleceğini söylediler. Ne hikmetse o yönetici haftalarca gelemedi. Kendisinin kişisel sorunları nedeni ile ‘haklı’ olarak gelemediğini söyleyerek beş yüz kişinin sorunları sürekli ertelendi.

İşçilerin greve gideceği söylentisi Telekom’ un kulağına gidince yukarıda gerçek bir huzursuzluk başladı. Haftalardır gelemeyen yetkili sonunda geldi ve heyetle bir görüşme yaptı. İlk görüşmede teklif edilen %3 zam oldu. Doğal olarak kabul edilmedi ve düzenli müzakereler yapıldı. Benim arkadaşlara anlatmaya çalıştığım yüzde olarak değil

ciddiyetle hesaplanmış sabit bir miktar zammının olması gerektiği idi.

Fikir mantıklı gelse de çoğunluk daha eski ve tecrübeli işçilerin daha doğru bildiğini savundu. Bir aylık stresli bir süreçten sonra temsil heyeti ve firma arasında bir anlaşma yapıldı. Buna göre en düşük ücrete %22, en yüksek ücrete %3 olacak şekilde kademeli bir artış olacaktı. Bir hafta sonra herkesin zam miktarı teke tek görüşmeler ile bildirildi. Yapılan anlaşmanın herhangi bir resmiyeti olmadığından firma kendi isteğine göre zam yapmıştı.

Kimilerine yapılan %11 en yüksek zam olurken kimisine %0,8 gibi komik bir miktar reva görüldü. Bu düzenlemenin yalnızca ihale süreci boyunca geçerli olduğu firmanın ihaleyi kazanması halinde yeni bir düzenleme yapılacağı söylendi. İşçiler şaşkınlıktan henüz bir tepki vermemişken çalışma bölgeleri ve ekipler değiştirildi. Ücret konusunun üstü bir anda kapanmıştı. Birliktelik bitti ve her işçi hakkını tek başına aramaya kalkıştı. Küçük farklar alanlar kendini şanslı saydı.

Çoğu arkadaş bu olayı büyük bir hezimet olarak görse de ben bunun bir başarı olduğunu düşünüyorum. Zira ihalenin biteceği ilk söylendiğinde kimsenin zam beklentisi kalmamıştı. Yaşanan bu süreç gösterdi ki işçi sınıfı birlikte çok daha etkili bir güç. Haklarımızı yalnızca üretimden gelen gücümüzü kullanırsak alabiliriz. Bu da birlikte hareket etmeyi gerektiriyor. (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

Seçim bitti, seçim bahanesi bitmedi!

Seçimin üzerinden günler geçmesine rağmen, 40'ı aşkın yerde sonuçlara itiraz edildi, şimdiden bir yerde seçim iptal edildi. Bazı yerlerde itirazcılar, polis şiddetiyle tanıştı.

Bazı yerlerde itiraz sonucunda, kazananlar birkaç kez el değiştirdi. Ne siyasetler ne de kitleler, yetkililerin açıkladığı sonuçlara güveniyor. İtirazların reddedildiği yerlerde başta olmak üzere, itirazın sonucunun beklendiği hatta sonuçların açıklandığı yerlerde bile partililer, ikna olmadıkları için yetkili kurumların önünde, sokaklarda.

Her seçimde usulsüzlük olur, çöpten oylar çıkar, itirazlar olurdu. Bu seçimdeki durum, bir rekora gidiyor. Üstelik sadece muhalefet değil, AKP'liler bile ikna olamıyor.

İleri demokrasi manzaraları görüyoruz: Oyların her sayımında, sonuçlar değişiyor!

Bir çok seçim merkezinde siyasi partiler, küçük farklarla kazandı ya da kaybetti. Oyların bu şekilde yığılması, bizzat başbakanın izlediği siyasetin sonucu. Ancak bu siyaset AKP'ye kaybetti. Çünkü AKP geçmiş seçimlerde diğer partilerin tabanından aldığı oyları kaybetti.

Kitlelerin önemli bir kısmı, özellikle emekçi kitleler, ekonomik kriz yaşanmaması nedeniyle ve ekonomik refah beklentisi ile AKP'ye verdikleri desteği sürdürdü. Bunun ötesinde demokratik hak, özgürlük gibi

beklentisi olan kitlelerin oyları AKP'den ayrılıyor. Bu süreç önümüzdeki günlerde artarak devam edecek. Çünkü siyasi krizin esas kaynağı olan ekonomik kriz, artan işsizlik ve hayat pahalılığı, kendini daha fazla hissettirecek.

AKP hükümetinden vazgeçtiği kesinleşen yerli ve yabancı büyük sermaye ve siyasi iktidarları, AKP'nin düşüşünü garantilemek için ekonomik krizi, emekçileri zor duruma düşürmek için kullanacaktır. Patronlar, işçileri zor duruma düşürüp siyasileri, hükümetleri

Bir süre emekçilerin dikkati, belediye seçimine yönlendirildi. Şimdi cumhurbaşkanlığı seçimine, ardından genel seçime. Daha önce 2013 hedefi vardı, ondan önce anayasa oylaması.

Aslında milyonlarca emekçinin gerçek sorunlarının gündeme gelmemesi için sözde büyük konular, büyük hedefler, önemli sorunlar konuşuluyor. Mısır'da demokrasi mücadelesi, Myanmar'da müslümanların sorunları, büyük Türkiye için dev projeler gündemde tutuluyor. Gerçekte yapılan ise devlet

güvenliği bahanesiyle internette kısıtlama, özel yaşamın gizliliği bahanesiyle ayakkabı kutularına giden milyarların konuşulması bile engelleniyor. Yani yasak ve baskı.

Emekçilerin her gün iş yerlerinde yaşadıkları sonular; düşük ücret, uzun çalışma saatleri, iş kazaları, iyi bir

yaşam, ulaşım, eğitim olanakları, sağlık sisteminde artan ödemeler, emeklilerin düşen aylıkları, bir türlü gündeme gelmiyor.

Milyonların sorunları, ne AKP'nin ne de sözde muhalif partilerin umurunda değil. Başbakanı diline dolayıp ucuz benzin vaadinden öteye geçemeyen bu partiler, emekçilere ne verebilir ki?

Sorunlarımızı ve çıkarlarımızı lehine çözümlerini ancak kendimiz gündeme getirip düzene dayatabiliriz. (03.04.2014)

suçlamakta çok deneyimliler. Ve kendi çıkarlarını korumayan, sözlerini dinlemeyen bir parti iktidarda olduğunda bunu yapmaktan hiç çekinmezler. Önümüzdeki günlerde buna tanık olursak hiç sürpriz olmayacak.

Bugüne kadar hükümetin borozanlığını yapan televizyon kanallarının birkaç gün içinde tersine dönüşlerine birlikte tanık oluyoruz.

AKP yöneticileri de bunu biliyor ve daha seçim sonuçları netleşmeden, cumhurbaşkanlığı seçimini gündeme getirdiler.

Uluslararası Gündem

İspanya

Emekçilere moral veren bir başarı

22 mart cumartesi günü ülkenin birçok yerinden gelen yüz binlerce insan Madrid'teki yürüyüşe katıldı. Bazı insanlar çok uzaklardan, günlerce, hatta bazıları bir kaç haftadan beri, yaya yürüyerek geldi. Bazıları ise otobüslerle, trenlerle gelip yürüyüşe katılan farklı "kolları" oluşturdu. Ek olarak, binlerce emekçi Madrid işçi taşralarından gelip katıldı. Bir de farklı meslek dallarının emekçilerini içeren farklı renklerden oluşan ve kendilerine öz şiarları olan kollar vardı. Örneğin sağlık, eğitim hizmetleri veya son dönemlerde büyük mücadele verip yetkililere geri adım attıran emekçi kortejleri vardı. Göze çarpanlar arasında Madrid ve diğer bölgelerden uniformaları ile itfaiyeciler, hem yürüyüşe katıldı hem de yürüyüşün güvenliğini sağladı.

Yürüyüşe katılanlar önce Madrid'in iki merkezi tren istasyonunda toplandı ve sonra başkent merkezine doğru yürüdü. Ardından farklı bölge temsilcileri ve kuruluşları, sıra ile söz alıp katılanlara hitap ederek bu "onur yürüyüşünün" amacının emekçi kitlelerin "insan gibi" yaşayabileceği, yani bir konut, bir iş, sosyal haklara sahip oldukları (çünkü son yıllarda bütçe kısıtlamaları sonucu bir sürü kayıp yaşandı) şartları dayatabilmeleri için bu eylemin bir başlangıç olduğuna vurgu yaptı.

Söz alanlar farklı sendika, dernek veya siyasi örgüt temsilcilerinden olup hepsi de

coşkuyla kitlelerin öfkesini dile getirdi. Hepsi de işçi, emekçi olmanın bir gurur kaynağı olduğuna vurgu yapıp hep birlikte mücadele etmenin gerekliliğini anlattı. Örneğin Murcie kentinden bir işsiz genç basit ve içten gelen bir şekilde durumunu anlattığında veya Austries bölgesi temsilcisi bir kadın öfkesini ve mücadele ile yaşamlarını değiştirme ümitlerini heyecanla dile getirdiğinde kitleler çok etkilendi.

Yürüyüş, eylemin

sendikalara üye olan emekçilerin de bu çağrıyla fırsat bilerek eylemlere katılmalarını arzu ettiğini belirtti.

Esas sorun büyük sendikaların çoğunlukta olduğu, gerek özel gerek kamuda, büyük iş yerlerinde çalışan emekçilerin eylemlere kitlesel olarak katılmasıdır. Büyük iş yerlerinin sendika yöneticileri, yıllardan beri, patronlara geri adım atılabilecek emekçi mücadeleleri örgütleyeceklerine hükümet ile yaptıkları görüşmelerle yetiniyor.

Halbuki patronlar durmadan tensikatları, ücret azaltmaları ve bir sürü saldırıları sürdürüyor. Bu durumda belirleyici olacak olan işçi sınıfının bu vurucu gücünün üretimden gelen gücünü kullanarak eyleme geçmesidir.

Bu son hareket bir şekliyle 15 Mayıs 2011'de başlayan 15M İndignes'in

(Hoşnutsuzlar) devamı gibi. Ancak daha çok, işçi isteklerini temel alıyor. 15M'den farklı olarak, değişik siyasi fikirlerin ifade edilmesine, farklı parti ve örgütlerin görüşlerini özgürce anlatmalarına karşı çıkmıyor. Ama yine de hedefleri muğlak ve daha çok hükümet istifa etmeli, borçlar ödenmemeli ve Troyka'ya (IMF, Dünya Bankası ve AMB üçlüsüne) karşı çıkılmalı şeklinde. Ama yine de bu başarılı yürüyüş temelinde toplumsal muhalefet eylemlerinin önünü açma olanağını taşıyor. LO (28.03.2014)

tertipteyici olan Endülüs Sendikası (SAT) temsilcisi D. Canamero'nun konuşması ile son buldu. SAT bu yürüyüşün gerçekleşmesi için 6 aydan beri çaba harcadı ve azınlıktaki CGT ve CNT sendikaları, eyleme destek verdi. Bu yürüyüşün gelişmekte olan başarısını gören çoğunlukta İşçi Komisyonları Sendikası da, sonradan, eyleme destek verdiğini açıkladı.

D. Canamero konuşmasını mücadelelerin büyüyen devam etmesi ve ülke çapında bir genel grev hazırlığının yapılması için çağrıda bulunarak, çoğunluk

Kırım'daki Rus yanlısı referandumdan sonra

Kırım'ın 2 milyondan fazla nüfusu, yüksek bir katılım oranı ve % 97 gibi çok yüksek "evet" ile Ukrayna'dan ayrılıp Rusya Federasyonu'na katılmaya karar verdi. Putin, 18 Mart'ta bunu onayladı.

Medya aylardır, aynı nakaratı tekrarlıyor: Emperyalist devletlerin Ukrayna'da destekledikleri taraf demokrasi; karşı taraftaki Rusya ve onun yerel müttefikleri, Reagan'ın SSCB hakkında söylediği gibi "kötülüğün imparatorluğu."

Putin, Kırım'da bulunan Rus askerlerini ve kitleleri Rusya'ya bağlanmaya çağıran Sivastopol ve Simferopol belediye başkanlarını, Kırım başbakanı gibi bazı sorumluları, Kırım halkının isteklerini karşılamak kaygısıyla harekete geçirmede. Ve hiç kimse, aynı Putin'in Rusya'dan ayrılmak isteyen Kafkasya'da ve Çeçenistan'da nasıl korkunç bir savaş yürüttüğünü unutmadı.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkının Putin'in umurunda bile olmaması, ondan daha iyi olmayan Obama, Hollande, Merkel ve benzerlerinin, Kırım ve Doğu Ukrayna nüfusunun bu haklarını yok saymalarını, reddetmelerini engellemiyor. Ukrayna'daki yurttaşlarını koruyacağını açıklayan Putin'e sinirlenen bu Avrupalı devlet başkanları, böylesi bir bahaneyi, dünyanın dört bir köşesine asker göndermek üzere sık sık kullanma yüzüzlüğünü göstermekten de geri kalmadılar.

Ayrılmanın nedenleri

Kırım nüfusunun büyük çoğunluğunun Kiev yerine Moskova'ya bağlanmayı tercih etmesinin birçok nedeni var.

Bunlar, tarihsel, kültürel, dilsel ve siyasi nedenler: Kırım 1954 yılına kadar Rusya'ya bağlıydı. Nüfusunun büyük çoğunluğu Ukrayna'nın güneyinde ve doğusunda yaşayanların birçoğu gibi

Rus ve Kiev'de iktidara gelen milliyetçilere güven duymuyor.

Buna sosyal gerekçeler de ekleniyor. Ukrayna'da, nüfusun % 40'ı yoksuluk sınırının altında yaşıyor. Ücretler ortalama olarak 250 €'yu geçmiyor. Kitlese işsizlik var ve emekli aylıkları da ortalama 90 € gibi sefil bir düzeyde. Yani, Putin ve rejimine rağmen, Ukrayna'dakine göre iki, hatta üç katı fazla yaşam düzeyine sahip olan Rusya, bazılarına çekici görünebiliyor. Çünkü her şeyin ötesinde, büyük batılı güçlerin himayesindeki Kiev hükümetinin, Ukraynalı emekçilere dayatmaya hazırlandığı çok sıkı kemer sıkma önlemlerin için de yanılırları yok.

Amerikalı ve Batı Avrupalı koruyucuları tarafından desteklenen yerel yöneticiler, ülkeyi iflastan kurtarma bahanesiyle, emekçileri ve az gelirli, hatta hiç geliri olmayan kesimleri sefaletle sürüklemekten çekinmiyor.

Bilek güreşi ve blöf

Putin, Kremlin için bir başarı olan bu referandumdan sonra, Kırım'ı Rusya'ya dahil edecek. Ama hangi hızla ve ne derecede? Kiev ve onun batılı koruyucuları ile görüşmelerde bir baskı aracı olarak kullanmak üzere Ukrayna'nın doğusundaki ayrılıkçı gerilimi körükleyecek mi? Ya da, Ukrayna'nın askeri anlamda tarafsızlaşmasını ve aynı zamanda da bu ülkede Rus şirketleri için avantajlar elde etmeyi mi istiyor?

Batılı devletler, Rusya ile olan işlerini tehlikeye atmadan bir düzenleme elde etmek kaygısıyla, blöf yaparak son kartlarını saklı tutuyor. Böylece, Moskova'yı cezalandıracaklarını açıkladıklarında, aslında sadece birkaç kişiyi hedefliyor. Fransa Dışişleri Bakanı Fabius, "İngilizlerin, Rus oligarkların Londra'daki varlıklarına el koyup bloke etmesi" koşuluyla, Rusya için Saint-Nazaire'de üretilen iki savaş gemisini teslim edemeyeceğini ileri

sürüyor. Londra ise bundan asla söz etmek istemiyor.

Sonuç olarak, Putin'in ve batılı büyük güçlü devletlerin yöneticilerinin bilek güreşi nereye kadar gidecek, kimse bilmiyor. Ancak daha şimdiden, ülkenin bir bölümündeki kitleler için durumun giderek daha da kötüleştiği görülüyor.

Stalin'in sürgün ettiği ve evlerine dönemeyen, Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra yavaş yavaş geri dönmeye başlayan Kırım Tatarları'nın, Rus ve aynı zamanda Ukrayna bürokrasisine güvenmemek için birçok nedenleri var. Ülkenin batısında Rusça konuşma, Kırım'da Ukraynaca konuşma, hiç de iyi karşılanmıyor. Şu ya da bu tarafın milisleri her yerde "karşı tarafa" karşı örgütleniyor. Kırım'ın ikinci büyük kenti olan Kharkov'daki referandumun arifesinde, Rus yanlısı göstericiler, aşırı sağcı çeteler tarafından öldürüldü. Doğu'nun bir sanayi merkezi olan Donetsk kentinde, Rusya'ya bağlanmadan yana olanlar tutuklandı, bazılarını muhalif milliyetçiler yaraladı.

Kırım'daki referandumdan hemen önce, Kiev yetkilileri, Ukrayna'nın güneyinde ve doğusundaki büyük şehirlerdeki Rus yanlılarının gösterilerini bastırmak üzere 40 bin kişilik özel bir güç, Ulusal Muhafızları oluşturdu. Rus ordusu, 19 Mart'ta Kırım'da bile, Ukrayna Deniz Kuvvetleri'nin üst rütbeli subay, kurmay heyeti ve üslerin direnmesine rağmen denetimi ele aldı.

Toplumsal çürüme temeli üzerindeki tırmanışın sürüp sürmeyeceğini hiç kimse söyleyemez. Ancak, olayların evrimi, yaşadıkları bölge neresi olursa olsun, kendilerini ifade ettikleri dil hangisi olursa olsun, bu ülkenin emekçilerine ve yoksullarına iyi bir şeyler vaat etmiyor. LO (21.03.2014)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Erdoğan Kürt sorununu, Kürt halkının taleplerini karşılamadan çözmek istiyor

Erdoğan hükümeti, Kürdistan'daki savaşa son verecek ve Kürt sorununa çözüm yolunu açacak bir düzenleme yolunda mı?

Çözüm süreci, MİT başkanının, PKK'nın lideri Abdullah Öcalan'ı, görmeye gittiği öğrenildiğinde, yani 2012 yılının Aralık ayında, kamuoyuna açılmış oldu. Daha sonra, Kürt milletvekillerinden oluşan bir heyet, Öcalan ile yapılması gereken barış süreci müzakerelerini tartıştılar.

Başbakan, işi, Kürtlerin ve Türklerin kardeş olduklarını, kendisinin milliyetçi ifadeleri ezip geçmeye hazır olduğunu ve Arap kökenli bir eşinin olmasından gurur duyduğunu belirten açıklamalar yapmaya kadar götürdü. Burjuva politikacılar, eğer şartlar gerektirirse, ideolojik sorunların üzerinden atlayıp geçmeyi kesinlikle iyi biliyorlar...

Gezi Parkı protesto gösterileri sırasında, Kürt örgütleri ihtiyatlı davrandı. Türkiye'nin genç Kürtleri kitlesel olarak protesto hareketine katılırken, Barış ve Demokrasi Partisi'nin yöneticileri hareketi açıkça desteklemekten kaçındı. Tam da müzakere ve tartışma içindeyken, Erdoğan'ı rahatsız etmek istemediler.

Aslında, Türk büyük burjuvazisi uzun bir zamandan beri Kürdistan sorununun çözülmesini istiyor.

Art arda gelen hükümetler bir çözüm bulmak için birçok girişimde bulundu. PKK da 1993, 1995 ve 1998 yıllarında tek taraflı ateşkes ilan etti. Bu ise, askeri yenilginin itirafı gibi görünebilecek her şeye düşmanca yaklaşan, ordu

zirvesinin uzlaşmazlığıyla karşılaştı. Büyük burjuvazi, yine 2010 yılının başında, Kürt halkına karşı yürütülen ve 25 yıldır süren, 300 milyar dolara ve 45 bin kişinin ölmesine yol açan bu savaşın sonuç olarak hiçbir çözüm getirmediğini belirterek, generalleri, orduyu ve devlet aygıtının bir bölümünü açıkça eleştirmişti.

Erdoğan'ın hükümeti tarafından Kürtlere verilen tavizler kaplumbağa hızıyla ilerliyor. Hükümet, Türkiye'de sadece tek bir millet, Türk milleti ve tek bir dil olarak da Türk dili olduğunu kabul eden Kemalist dogmanın aksine, Kürtlerin medya dahil olmak üzere her yerde, hatta kısa bir zaman önceden beri mahkemelerde bile kendi dilinde konuşma hakkını tanıdı. Türk devleti, Kürtçe yayın yapan bir televizyon kanalı kurdu. Ama ordunun ve devlet aygıtının büyük bir kısmının muhalefeti kendini hissettirmeye devam etti ve Erdoğan, Türk milliyetçilerini ve Kürtlere karşı olan kesimleri yücelten açıklamalar yapmakta pek de cimri davranmadı. Şu anda Türkler ve Kürtler arasındaki kardeşlikten söz eden Erdoğan, bundan birkaç ay öncesine kadar Öcalan'ı asmak ve BDP'li milletvekillerini tutuklamaktan söz etmekte tereddüt etmiyordu.

Bazılarına göre, bu yeni "barış sürecinin" ardında, sadece Türk patronları değil, aynı zamanda ABD de bulunuyordu. Amerikalı yöneticiler, Kürt milliyetçi hareketlerinin etkisiyle hala hareketli olan bu bölgede, ekonomik ve politik açıdan istikrarlı bir bölge oluşturmak için

bugün petrol işletmelerinin etkisiyle refah içinde olan Irak Kürdistanına dayanmayı istiyorlardı. Proje, Irak Kürtlerinin, Türkiye ve Suriye'nin milliyetçi Kürtlerinin özerk rejimleriyle ortaklık içindeki, yerel olarak Türk devleti tarafından denetlenip yönetilecek, bir çeşit federasyonun oluşturulmasını içeriyor.

90 yıllık "Kürt sorunu"

PKK ile Erdoğan hükümeti arasında gerçekten bir uzlaşmanın var olup olmadığı, ileride görülecek. Geriye sadece, böylesi bir uzlaşmanın, Türk devletinin kurulmasından bu yana geçen 90 yıldan beri var olan "Kürt sorunu" olarak adlandırılan bu soruna ne ölçüde çözüm getirebileceği sorusunu sormak kalıyor.

O zamanki rejimin Kürt sorunu konusundaki resmi görüşü, Mustafa Kemal'in o dönemdeki başbakanı İsmet Paşa'nın (İsmet İnönü) ağzından "*Bu ülkede, sadece Türk milleti, ırksal ve etnik hakları talep etme hakkına sahiptir. Diğer hiçbir unsur bu hakka sahip değildir*" biçiminde ifade ediliyordu. O dönemden itibaren de, Anadolu'nun doğusunda yaşayanlar, Kürt olarak değil, "dağda yaşayan Türkler" olarak nitelendirildiler.

Bir uzlaşmanın hangi somut temellere oturabileceği, ama aynı zamanda da engellerin neler olabileceği görülüyor. Bütün bunlar, hiçbir biçimde PKK'nın doğasında bulunmuyor. Adı, Kürdistan İşçi Partisi olmasına rağmen bu partinin, her şeyden önce, uzun zamandan beri Kürt

küçük burjuvazisinin bir bölümünün zenginliklerden pay elde etme ve en azından iktidarın bir kısmını elinde bulundurma özlemlerini temsil ettiği açık.

Abdullah Öcalan'ın kendisi, çeşitli vesilelerle müzakerelere girerek bunu açıkça ve fazlasıyla gösterdi. Ancak, Türk devleti, ordusu, polisi ve siyasetçileri ile Erdoğan'ın kendisi, Öcalan'ı ceza evinden çıkarıp Irak'ın Talabanisi gibi bir rol ve yer vermeye hazır değiller. İşte bu nedenle de müzakereler başarısız olabilir. Ayrıca Kürt liderler kısa süre önce, Türk temsilcilerinin yavaşlıklarından ve ayak sürüyüp işleri savsaklamalarından şikayet ettiler.

Ayrıca, Suriye'de şu anda ülkenin parçalanmasına, Suriye-Türkiye sınırında tansiyonun artmasına ve Erdoğan'ın Suriye politikasında gözle görülür bir başarısızlığın ortaya konmasına neden olan sivil savaşın evrimi, hükümetin bütün projelerinin, hatta Erdoğan hükümetinin kendisinin bile sorgulanmasına neden olabilir. Gezi Parkı olaylarından sonra geçtiğimiz haziran ayında gelişen protesto hareketi de aynı şekilde onu zayıflattı. Bütün bunlar şimdi, Erdoğan hükümetinin bir uzlaşma müzakere etme ve onu kabul ettirme olanağını azalttı.

Kürt küçük burjuvazisi için bazı koltuklar

Irak Kürdistanında Kürt sonunu bir şekilde çözüldü ve burada kullanılan çözüm yolu, bugün emperyalizm tarafından her yerde kullanılabilir tek yöntem. Emperyalist güçler, bu yöntemle göre, küçük bir ayrıcalıklı tabakaya tutunarak ve ona kültür, dil gibi konularda istediği özerkliği, her şeyden önce de ekonomik özerklik vererek, kendi batılı şirketlerinin de kâr üzerinden alacakları payları direkt, nakit olarak almalarını

sağlıyorlar. Emperyalist yöneticilerin görünen planı, olanaklar ölçüsünde Türkiye'nin sınır bölgelerinde ve belki de Suriye'de de aynı şeyi yapmak. Ayrıca ABD'nin kurmay heyetinin hazırladığı, bir kaç yıl önce ortaya çıkan stratejik çalışmalar da buna denk düşüyor.

Türk hükümeti ile PKK arasındaki mevcut müzakereler, Türkiye Kürdistanını da benzer bir gelişmeye doğru götürebilir mi? Belki de müzakereciler, PKK'nın yöneticilerine bunu allayıp pullayıp satmaya çalışıyorlar ama aslında hiçbir söz de vermiyorlar. Komşusu Irak gibi enerji kaynakları olmayan, örneğin yerleşim bölgesinde yaklaşık 1,6 milyon nüfusu olan Diyarbakır gibi bir kentle, genel nüfusu çok fazla olan, yoksul bir bölge söz konusu. Bu bölgenin burjuvazisi ve küçük burjuvazisi, Irak Kürdistanıyla olan ekonomik ilişkilerin kazanımlarından, en azından Türk burjuvazisinin onlara severek bırakmak istediği ekonomik kazanımlar ve de muhtemelen bu kazanımlarla birlikte gelebilecek siyasi makamlar ve ileri gelen şahısların makamlarından yararlanmayı ümit edebilir. Ama Türkiye'nin hesabına göre, sayıları 15 milyondan fazla olan Kürt nüfusunun durumu ne olacak?

Hiç kuşku yok ki bu Kürt nüfusu, Türk devletinin doğuşundan itibaren onu yoksun bıraktığı en doğal hakkını kullanarak, kendi dilinde daha rahat konuşabilir, okuyabilir ve eğitim yapabilir. Ancak Diyarbakır ve çevresindekiler, ekonomik planda, büyük bir kısmı başka yerlere gidecek olan zenginliklerinden yararlanarak zenginleşecek olan, Irak Kürdistanında gelişen yeni burjuvazinin kardeşi, ticaret ve iş çevrelerinin çıkarıcı burjuvazisinin yararlandığı gelişme ve refahtan çok az yararlanabilecek. Yıllardır,

Türkiye Kürdistanı halkının çoğunluğu için tek bakış açısı ve çıkar yol, batı kentlerine göç etmek. Bu gerçeğin değişmesi de pek olanaklı değil.

Bu açıdan bakıldığında, Kürt sorunu Türk hükümeti ile PKK arasında yapılacak bir anlaşma ile çözülmeyecek. PKK ile yapılan anlaşmanın arkasında bulunan plan, Türkiye'nin Kürt nüfusuna, biraz olsun az gelişmişlikten kurtulma olanağını, umudu bile vermeyecek..

Türkiye Kürdistanının milliyetçi örgütü PKK, bu bölgenin yoksul nüfusunun büyük proleter kitlesinin çıkarlarını değil, sadece bir pay isteyen küçük burjuvazinin belirli bir tabakasının çıkarlarını savunuyor. Türk devleti ile anlaşma, eğer gerçekleşirse, sadece bunu daha da belirgin hale getirecek. Belki de Kürt burjuvazinin küçük bir parçası bundan memnun olacak.

Proletaryaya ve Kürt nüfusun çoğunluğuna gelince, onların kaderi Türkiye işçi sınıfının kaderine sıkı sıkıya bağlı. Ayrıca kendi dilinde konuşma hakkına sahip olması, hiçbir ulusal baskıya maruz kalmaması gereken Kürt proletaryasının ve Kürt nüfusunun çoğunluğu, Türk proletaryası içinde, bütünüyle tam bir yere sahip önemli bir parçayı oluşturuyor. Kürt proletaryası ve nüfusunun mücadelesi, kapitalist sömürüye karşı mücadele ve bunun değişik biçimleri olan ulusal baskı ve sömürü ile birlikte, emperyalizm tarafından sadece yüzeysel bir görünüm oluşturan bölgelere dayatılan çok çeşitli bölünmeleri ortadan kaldırma mücadelesiyle iç içe geçiyor, birbirine karışıyor.

Kürt ve Türk emekçilerin sorunları ve çıkarları ortaktır. Kürt ve Türk emekçilerin ulusal eşit hak mücadelesinde destekleyip sömürüye karşı birlikte hareket etmeli. LO (12.09.2013)

Sinema... Sinema... Sinema...

Sinema filmleri güldürüyor ama neye?

Geçtiğimiz haftalarda vizyona giren Recep İvedik 4 filmi, kısa sürede 6 milyondan fazla kişi tarafından izlenerek bir rekor kırdı. Böylece, çok büyük bütçeli ve hem dini hem de milliyetçi kesimlere hitap eden Fetih 1453 filmi geride bıraktı. Benzer izlenme rekoru kıran bir film de yeniden vizyona giden Düğün Dernek isimli başka bir yerli yapım.

Hem Recep İvedik hem de Düğün Dernek filmi komedi. Son dönemde vizyona giren yerli filmlerin çoğu ya komedi ya da korku filmi, biraz da söylendiği gibi aşk filmi var.

Bir fikri, gerçeği ya da öyküyü, komedi diliyle de anlatmak mümkündür. Ancak rekor kıran filmlerin temel özellikleri, sadece komedi olmaları.

Toplumda, günlük yaşamda, yanlış anlama, bilgisizlik, sakarlık, inatçılık veya başka bir nedenle ortaya çıkan gülünç durumlar, ilgili veya ilgisiz arka arkaya getirilip bir film haline dönüştürülüyor. Bir öykü, gülmece tarzında anlatılmıyor, sadece güldüğümüz şeyler ard arda sıralanıyor. Filmlerin amacı sadece güldürmek ve ne kadar gülmüdüyse o kadar başarılı sayılıyor.

Film yorumlarında hep aynı sözler var: “Çok güldüm, güzel film” ya da “hiç komik olmamış, beğenmedim.”

1970’li yılların arabesk salgını gibi gülmece filmi salgını

yapmadığı ve yapamayacağı için seyirce ne kendi ne de toplumu için bir ayna görüyor ne de bir mesaj alıyor. Bu yolla kendini temize çıkıp ötekini aşağılamayı sürdüren tutumu

normalleştiriyor.

Daha aşağı durumdakini anlamak, neden öyle olduğunu kavramak, ayırımları gidermek değil, sadece ona gülmek var filmlerde.

Üstelik son derece cinsiyetçi, kadınları aşağılayan küfürler eşliğinde.

Bu durum sinemanın başarısızlığı değil. Çünkü Beynelmielel, Dondurmamam Kaymak, Entelköy

Efeköye Karşı gibi, bir öyküyü, gülmece dilinde, üstelik de çok güzel bir şekilde anlatan filmler de var. Bu hafta vizyona giren Mandıra Filozofu da bu listeye eklenebilir.

Bu filmlerin izleyici rekorları kırması, çeşitli tanıtım ve indirim kampanyalarının, bir çok salonda hemen yer bulmalarının önemli etkisi var. Böylece emekçi kitlelerin hem kolayca ulaşabildiği hem de adeta moda olan filmler, işte bunlar oluyor. Neyse ki insan aklını ciddiye almayan bu sözde eğlenceden kaçınmanın bin bir yolu var.

yaşanıyor adeta.

Filmlerdeki karakterler, son derece abartılmış, eğitimsiz, cinsiyetçi, yoksul, çaresiz ama kendini üstün zanneden, şivesi bozuk, sonradan görme erkekler. Kadınlar hep ikincil ya da yan karakterler. Bu kadar olumsuzun birleştiği karakterlerle kimse kendini özdeşleştirmiyor, böylece herkes bir başkasına gülmüş oluyor.

Filmlerde sıralanan acıaplıkları kimse tek başına

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.